

РЕШЕНИЕ

№ 5051

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9223** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 68 от Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба, вх. № 26115/10.09.2024 г. С. М. Ч. оспорва ЗАПОВЕД № 3286з-3160, от 21.08.2024 г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална Полиция” - МВР, с която на оспорващия е отказано снемане на полицейска регистрация, № 3550/23.03.2012 г., по описа на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван. Представена е по делото молба от 29.01.2025 г., от адвокат Т. С. Т., с която е заявено: поддържане на жалбата; становище по същество, за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваната заповед; искане за присъждане на разноски за водене на делото. Към молбата са приложени: пълномощно на адвоката; договор за правна помощ; списък на претендираните разноски.

Ответникът, чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, със становище за законосъобразност на административния акт; представя писмени бележки; заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като анализира приложените доказателства, вкл. решението от 30.01.2024 г. на СЕС, по дело С-118/22 и прецени доводите на страните, приема за установено следното.

Със заявление от 30.05.2024 г. (л. 16 от делото) до директора на ГД „НП“ – МВР С. М. Ч. е поискала да бъде заличена полицейската ѝ регистрация. Регистрацията (видно от

съдържанието на оспорената заповед) е единствена за Ч. и е направена на 23.03.2012 г. под № 3550, по описа на СДВР, предвид извършено от същата престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК (управляване на МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда (в случая – 1, 3 на хиляда), установено по надлежния ред. Установява се от съдържащите се в административната преписка писмени доказателства още и следното: с протоколно определение от 11.12.2012 г., по НОХД № 14149/2012 г. на СРС, НО, 103^{-ти} състав Съдът е одобрил постигнато между подсъдимата С. М. Ч. и Софийска районна прокуратура споразумение, според което тя се признала за виновна в извършване на 16.03.2012 г. в [населено място], на престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК и приела да ѝ бъде наложено наказание „пробация“, както и да бъде лишена от право да управлява МПС за срок от шест месеца; освен за това престъпление Ч. не е осъждана за други престъпления (справка за съдимост на л. 28), но след 16.03.2012 г. са регистрирани няколко административни нарушения по Закона за движението по пътищата, вкл. до дата 27.06.2024 г. (справка на л.л. 34-37). Във връзка с процесното заявление, с Предложение от 03.07.2024 г. (л. 17) директорът на СДВР е предложил на директора на ГД „Национална Полиция“ да не сменя полицейска регистрация № 3550/23.03.2012 г. Ответникът, като отчетел настъпила реабилитация по право, за извършеното престъпление от общ характер е отказал да заличи регистрацията с мотиви, че (цитати): „прекръпяване на делото при сключено споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при настъпила реабилитация“; наличието на данните за извършени административни нарушения по ЗДвП, „макар с по-ниска обществена опасност показват трайно установено незачитане на правовия ред от нейна страна“; „данните от справката определят личността на С. М. Ч. като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазване на обществения ред; продължаване обработването на данните за извършената на Ч. полицейска регистрация следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т.1-3 и 9 от ЗМВР“. Ответникът, в подкрепа на тези заключения се е позовавал и на: норми от ЗМВР и НК; съображения и норми от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета, от 27.04. 2016 г., „относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни“; постановеното на 30.01.2024 г. решение на СЕС, по дело C-118/22 за тълкуване разпоредбите на чл. 4, § 1, б.б. „в“ и „д“ от Директивата.

Съдът приема, че жалбата против Заповед № 3286з-3160, от 21.08.2024 г. е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, и е основателна.

По силата на чл. 68, ал. 1 ЗМВР „полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер“. Материалноправните основания за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно с разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и са: 1. регистрацията да е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство да е прекратено, с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс (прекръпяване наказателно производство, след постигане на споразумение, както е в процесния случай); 3. наказателното производство да е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето да е

освободено от наказателна отговорност и да му е наложено административно наказание; 5. лицето да е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници. За разглеждания случай определено не е налице нито едно от тези основания. Оспорената Заповед № 3286з-3160, от 21.08.2024 г. обаче е незаконосъобразна и подлежи на отмяна, на следните основания.

Предназначението на полицейската регистрация е използването на данни за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Настъпването на обстоятелствата по чл. 68, ал. 6 ЗМВР обуславя снемане на регистрацията, защото по същество е отпаднало основанието за извършването ѝ, или е извършена „в нарушение на Закона“. Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета, от 27.04. 2016 г. установява „правилата, във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване“. Принципите, които държавите – членове на ЕС са задължени да гарантират при обработване на лични данни са тези по чл. 4 от Директивата. С постановеното на 30.01.2024 г. решение на СЕС, по дело C-118/22 Общностният съд е тълкувал разпоредбите на чл. 4, § 1, б.б. „в“ и „д“, като е постановил следния диспозитив: „Член 4, § 1, б.б. „в“ и „д“ от Директива (ЕС) 2016/680 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява, дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване“. Според т. 70, вр. т. 45 от мотивите на решението: „член 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат, дали да определят срокове за изтриването на посочените данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Пак от същата точка обаче (т. 45) следва, че за да са „подходящи“ сроковете за такава периодична проверка трябва, в съответствие с член 4, параграф 1, букви „в“ и „д“ от тази директива, в светлината на член 52, § 1 от Хартата в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. По припомнените в предходната точка съображения обаче подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му“.

В съответствие с цитираните текстове от решението по дело C-118/22 следва да бъде прието, че извършването от администратора на периодична проверка, дали съхранението на личните данни все още е необходимо, е част от задълженията на издателя на индивидуалния административен акт по чл. 68, ал. 6 ЗМВР да изясни

всички факти и обстоятелства, от значение за случая – чл. 35 АПК. В процесния по настоящото дело случай това задължение формално е изпълнено, предвид цитираните по – горе мотиви на административния орган, но Съдът преценява като неправилно, заключението му, че „продължаване обработването на данните за извършената на Ч. полицейска регистрация следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т.1-3 и 9 от ЗМВР“.

Правното основание за извършване от страна на полицейските органи полицейска регистрация, така както е дефинирано с разпоредбата на чл. 68, ал. 1, изр. първо ЗМВР касае „лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер“, следователно преценката дали да продължи обработването на данните за конкретно лице, за неопределен срок, не може да се основава на съображенията, цитирани по – горе, за: „наличие на данни за извършени административни нарушения по ЗДвП“, въз основа на които да се заключава, че С. М. Ч. „трайно не зачита правовия ред, личността ѝ е рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазване на обществения ред“. Само наличието на други предявени на лицето обвинения за извършени престъпления от общ характер може да служи като основание да бъде отказано заличаване на полицейска регистрация. Правилната преценка, дори при упражняване на признатата от нормата на чл. 169 АПК оперативна самостоятелност на административния орган изисква съобразяване и с относимите материалноправни разпоредби на специалния закон – ЗМВР.

Според решението на СЕС, по дело С-118/22, т. 70: „наистина член 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на посочените данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Пак от същата точка обаче следва, че за да са „подходящи“, сроковете за такава периодична проверка трябва, в съответствие с член 4, параграф 1, букви „в“ и „д“ от тази директива, в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата (Харта на основните права на Европейския съюз) в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. По припомнените в предходната точка съображения обаче подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му“. Член 52, параграф 1 от Хартата постановява, че „Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора“. С други думи за процесния случай настоящият състав на решаващия съд не приема за необходимо да продължи съхраняването на лични данни, предмет на полицейска регистрация, № 3550/23.03.2012 г., по описа на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, на практика за неопределен срок, по съображения, че (цитат от заповедта): наличието на данните за извършени административни нарушения по ЗДвП, „макар с по-ниска обществена опасност показват трайно установено незачитане на правовия ред от нейна страна“; „данните от справката определят личността на С. М. Ч. като рискова за обществото по отношение

противодействието на престъпността и опазване на обществения ред; продължаване обработването на данните за извършената на Ч. полицейска регистрация следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т.1-3 и 9 от ЗМВР“.

Освен изложеното Съдът отбелязва и следното.

В Заповед № 3286з-3160, от 21.08.2024 г. ответникът си е позволил, при наличие на одобрено от Съда и влязло в законна сила споразумение да конкретизира формата на вина, на Ч., квалифицирайки деянието като извършено при пряк умисъл, по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК, при положение че както в обвинителния акт на СРП и в мотивите на СРС, както и в самото споразумение Съдът не се е ангажирал да квалифицира изпълнителното деяние. Несъмнено от субективна страна инкриминираното деяние по чл. 343б, ал. 1 НК е умишлено, но според скромното мнение на настоящия съдебен състав то се осъществява под формата на т. нар. „евентуален умисъл“, по смисъла на чл. 11, ал. 2, предл. второ НК (...“или допускал настъпването на тези последици“). В наказателното дело липсват доказателства, заключения и съдебни мотиви, обосноваващи пряк умисъл на дееца.

В заповедта си ответникът несполучливо, но удобно за обосноваване на тезата си се позовава на „съображение 66 от решение на СЕС, по дело С-118/22. Точка 66 от мотивите на решението не е относима за случая, понеже касае чл. 10 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета, от 27.04. 2016 г., регламентиращ обработването на специални категории лични данни, „разкриващо расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения, членство в професионални съюзи, обработването на генетични данни, биометрични данни с цел уникално идентифициране на физическото лице, данни, свързани със здравето или сексуалния живот и сексуалната ориентация на лицето“.

Изложените мотиви обосновават отмяна на Заповед № 3286з-3160, от 21.08.2024 г. Административната преписка, образувана по заявлението на С. М. Ч. от 30.05.2024 г. следва да бъде върната на компетентния административен орган за ново произнасяне, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР.

Този изход на повдигнатия пред Съда спор обуславя основателност на претенцията на жалбоподателя за възстановяване на разноските му – 10 лева държавна такса и заплатено на адвоката възнаграждение, в размер на 1 000 лева. Размерът на адвокатското възнаграждение Съдът не приема за прекомерно висок, предвид чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед правната сложност на казуса.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 26115/10.09.2024 г. от С. М. Ч. издадената от директора на Главна дирекция „Национална Полиция” - МВР ЗАПОВЕД № 3286з-3160, от 21.08.2024 г., с която на оспорващия е отказано снемане на полицейска регистрация, № 3550/23.03.2012 г., по описа на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да възстанови на С. М. Ч. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водена на делото и възнаграждението за адвокат, в размер на общо 1 010 лв. (хиляда и десет лева).

ИЗПРАЩА административната преписка, образувана по заявлението от С. М. Ч., № 328600-35876/30.05.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална Полиция” – МВР за ново произнасяне, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: